

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113234135
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bahníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113234135.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Bahníkovvej a sudkýň JUDr. Ľubice Břouškovvej a JUDr. Ľubice Kriškovej v právnej veci žalobcu: DVZ, s.r.o., so sídlom A. Rudnaya 101, 010 01 Žilina, IČO: 36 405 604, zastúpeného Karkó s.r.o., so sídlom Sad na Studničkách 1029/32, 010 01 Žilina, IČO: 50 158 121, proti žalovanému: Hotely mládeže Slovakia, a.s., so sídlom Pražská 11, 811 04 Bratislava, IČO: 31 347 771, zastúpenému Advokátska kancelária HPP s. r. o., so sídlom Záhradnícka 30, 821 08 Bratislava, IČO: 36 867 489, o zaplatenie 9.486,11 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/208/2013-348 zo dňa 05.11.2018, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/208/2013-348 zo dňa 05.11.2018 potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bratislava I ako súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu Okresnému súdu Bratislava III dňa 26.11.2012, následne postúpenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 14.10.2013, sa žalobca, pripustený do sporového konania uznesením zo dňa 23.08.2016, č.k. 30Cb/208/2013-143, na miesto pôvodného žalobcu JUDr. Maríny Gallovej, správkyne konkurznej podstaty úpadcu CERTIFIKOVANÁ INVESTIČNÁ A STAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ, s.r.o., IČO: 31 615 422, so sídlom Dlhá 90, 010 09 Žilina, domáhal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi istinu 9.486,11 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 04.10.2009 až do zaplatenia.
3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané a zároveň v predmetnom sporovom konaní nebolo sporné, že dňa 25.03.2009 uzatvoril právny predchodca žalobcu, spoločnosť CISS Martin s.r.o., ako zhotoviteľ so žalovaným ako objednávateľom zmluvu o dielo, predmetom ktorej bolo vykonanie stavebných prác na stavbe Relaxačné a ubytovacie centrum Piatrová vo Vrútkach v období od 01.06.2009 do 21.09.2009. Nesporným bolo taktiež tvrdenie žalovaného, že zmluvne dohodnutú cenu diela v sume 526.058,58 Eur v celom rozsahu uhradil.
4. Súd ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu faktúrou č. 5109, vystavenou dňa 23.09.2009, splatnou dňa 03.10.2009, fakturoval žalovanému realizované stavebné práce na vyššie uvedenej stavbe v celkovej sume 64.762,51 Eur (vrátane DPH) titulom zmluvy o dielo, avšak už v znení jej dodatku

č. 1. Predmetom sporového konania sa tak stal nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy 9.486,11 Eur predstavujúcej rozdiel medzi fakturovanou sumou 64.762,51 Eur a žalovaným doposiaľ uhradenou sumou 55.276,40 Eur, a to na základe dodatku k zmluve o dielo zo dňa 25.03.2009 (keďže iná, ďalšia zmluva o dielo uzavretá nebola), resp. realizácie stavebných prác bez zmluvného základu (titulom bezdôvodného obohatenia). Medzi stranami sporu nebolo sporné, že faktúrou č. 5109 fakturovaná suma súvisí so stavebnými prácami realizovanými na stavbe Relaxačné a ubytovacie centrum Piatrová vo Vrútkach.

5. Zo zisteného skutkového stavu ďalej vyplývalo, že žalovaným uhradená časť fakturovanej sumy 55.276,70 Eur bola uhrádzaná v hotovosti Ing. Bc. Petrom Kulháňkom, t.č. predsedom predstavenstva žalovaného. Hotovostná úhrada v zmysle faktúry č. 5109 tak bola uskutočňovaná za účelom plnenia záväzku z nej vyplývajúceho, a teda poskytnutím uvedeného čiastočného plnenia uznal žalovaný zvyšok záväzku. Ustanovenie § 407 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Obchodný zákonník“) spája s čiastočným uznaním záväzku vznik vyvrátenej domnienky trvania zvyšku záväzku v dobe jeho uznania, pričom dôsledkom uznania záväzku je presun dôkazného bremena z veriteľa na dlžníka, ktorý má preukázať, že záväzok nevznikol/zanikol/bol prevedený na iného. Žalovaný uviedol, že záväzok mu vyplývajúci z faktúry č. 5109 nikdy nevznikol, nakoľko peňažné plnenie zo zmluvy o dielo, uzavretej dňa 25.03.2009, v celom rozsahu uhradil, pričom žiadne dodatky k predmetnej zmluve medzi zmluvnými stranami uzavreté nikdy neboli. Rovnako tak žalobou uplatnený nárok nemožno podľa žalovaného považovať za bezdôvodné obohatenie, keďže k žiadnej realizácii stavebných prác zo strany právneho predchodcu žalobcu ako zhotoviteľa nad rozsah zmluvy o dielo nedošlo. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak uznanie záväzku, ku ktorému prišlo čiastočným plnením žalovaného ako dlžníka, založilo vyvrátenú domnienku o trvaní záväzku v dobe jeho uznania, žalovaný uniesol dôkazné bremeno o jeho neexistencii.

6. V konaní bolo taktiež preukázané, že v mene spoločnosti žalovaného boli v rozhodnom čase oprávnení konať vždy predseda predstavenstva spoločne s ďalším členom predstavenstva, a to spôsobom, že k vytlačenému/napísanému obchodnému menu spoločnosti pripoja spoločne svoje podpisy. V rozhodnom čase bol predsedom predstavenstva Ing. Bc. Peter Kulhánek a členmi predstavenstva Milan Krajniak a Ing. Michal Feik, a teda akýkoľvek dodatok k predmetnej zmluve o dielo musel byť uzavretý spoločným konaním predsedu predstavenstva a niektorým členom predstavenstva. Z čestných vyhlásení členov predstavenstva v rozhodnom čase (p. Krajniak, p. Feik) vyplynulo, že k predmetnej zmluve o dielo žiaden dodatok nimi uzavretý nebol. Žalobca neposkytol žiadne relevantné tvrdenia, kedy a s akým obsahom mal byť k uvedenej zmluve o dielo uzavretý dodatok, na ktorý odkazovala faktúra č. 5019.

7. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že v konaní nebolo možné ustáliť, ktorá osoba faktúru č. 5109 a zisťovací protokol o vykonaných stavebných prácach (ktorý bol zo strany žalobcu predložený na preukázanie, že k vykonaniu stavebných prác, vyúčtovaných následne faktúrou č. 5109, pre žalovaného fakticky došlo) reálne podpísala - žalovaný vyslovil domnienku, že by mohlo ísť o Z.. J. X., ktorý bol v rozhodnom čase predsedom dozornej rady žalovaného, žalobca neposkytol súdu v tomto ohľade žiadne relevantné tvrdenia. V súlade s § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka je na úkony, ku ktorým dochádza pri prevádzkovaní podniku, splnomocnená len tá osoba, ktorá bola pri prevádzkovaní podniku poverená určitou činnosťou. Preto súd prvej inštancie bez vedomosti o totožnosti osoby podpisujúcej zisťovací protokol a faktúru č. 5109 nemohol urobiť žiadny záver o tom, či táto osoba bola v súlade s § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka reálne oprávnená na takéto konanie. Ak by touto osobou bol R.. X., súd prvej inštancie zároveň vyslovil, že v takom prípade mu z funkcie predsedu dozornej rady spoločnosti nevyplývalo zastúpenie žalovaného v zmysle § 15 Obchodného zákonníka, a teda ani poverenie preberať stavebné práce, overovať kvalitu a kvantitu ich realizácie a ani dojednávať ich cenu. Navyše, dozorná rada (a teda ani jej predseda alebo člen) nie je oprávnená zasahovať do obchodného vedenia spoločnosti.

8. Súd prvej inštancie taktiež uviedol, že ak žalobca v danom prípade prevzatie stavebných prác a dojednanie ceny diela odvodzuje v zmysle § 15 Obchodného zákonníka zo zákonného zastúpenia predsedom predstavenstva p. Kulháňkom, osoba, ktorá je štatutárnym orgánom spoločnosti alebo jej členom, nemôže byť súčasne jej zákonným zástupcom v zmysle § 15 Obchodného zákonníka. Súd ďalej poukázal na skutočnosť, že ak najvyšší orgán spoločnosti rozhodne, že členovia štatutárneho orgánu nemôžu samostatne konať, pričom za spoločnosť sú oprávnení konať len spoločne dvaja (a

viacerí), toto rozhodnutie nie je možné obísť poverením niektorého z členov štatutárneho orgánu určitou činnosťou, ktorá ho bude k samostatnému konaniu oprávňovať. Súd akcentoval, že zodpovednosť člena štatutárneho orgánu je iného rozsahu a kvality (zodpovednosť objektívna) ako osoby poverenej určitou činnosťou.

9. Na margo žalobcom alternatívneho odôvodnenia nároku voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie argumentoval, že na základe listinného dôkazu, ktorým je znalecký posudok znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty stavebných prác, Z. H. F. zo dňa 30.06.2017, č. 01/2017, vyhotoveného v rámci súdneho konania, vedeného Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 7C/55/2014 (predmetom ktorého je náhrada škody, ktorej sa žalovaný domáha od p. Kulháňka ako predsedu predstavenstva žalovaného v rozhodnom čase, na základe úhrad právneho predchodcovi žalobcu faktúrami, medzi ktorými je aj faktúra č. 5109), bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu reálne vykonal stavebné práce v zmysle zmluvy o dielo v rozsahu o 126.828,31 Eur nižšom, ako boli fakturované, pričom zároveň znalec uviedol, že právny predchodca žalobcu ako zhotoviteľ vykonal na predmetnej stave nadpráce v sume 46.595,15 eur. V zmysle uvedeného tak žalovaný úhradami v celkovej sume 55.276,40 eur poskytol právneho predchodcovi žalobcu plnenie prevyšujúce nárok žalobcu uplatnený žalobným návrhom, a teda žalovaný svoj záväzok v celom rozsahu splnil.

10. Nakoľko súd prvej inštancie nemal nárok žalobcu na zaplatenie za preukázaný, keďže žalovaný uniesol dôkazné bremeno, že neexistuje žiadny právny základ stavebných prác vyúčtovaných faktúrou č. 5109, pričom medzi sporovými stranami nikdy nebola dojednaná cena týchto prác a žalobcom alternatívne dôvodený nárok titulom bezdôvodného obohatenia bol v celom rozsahu (a aj nad rozsah) žalovaným splnený, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol a o trovách konania rozhodol v súlade s §255 ods. 1 C.s.p., keď žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal ich náhradu v rozsahu 100%.

11. Záverom súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že zaradenie pohľadávky medzi účtovné záväzky - odsúhlasenie zostatkov pohľadávok ku dňu 31.12.2011, podľa ktorého žalovaný súhlasí s existenciou záväzku v žalobnom návrhom uplatnenej sume 9.486,11 Eur (z faktúry č. 2009005109), znejúcej na sumu 64.762,51 Eur, nemôže prísť k uznaniu záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ak by aj súd tento právny úkon posúdil ako uznanie záväzku žalovaným, bola by ním len založená vyvrátiteľná domnienka trvania záväzku v čase jeho uznania, pričom žalovaný v konaní uniesol (ako už bolo uvedené) dôkazné bremeno o neexistencii takéhoto záväzku v dobe jeho uznania. Súd prvej inštancie v predmetnom sporovom konaní nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcom, a to dopyt na Finančné riaditeľstvo SR, nakoľko je jeho vykonanie podľa názoru súdu pre konanie a rozhodnutie v uvedenej právnej veci irelevantné, neúčelné a v rozpore so zásadou hospodárnosti, keďže predmetom konania nebolo posúdenie účtovania faktúry č. 5109 a ani oprávnenie uplatnenia DPH.

12. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) C.s.p. Súdom prvej inštancie neboli vykonané navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozsudok vychádza z nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že čiastočnou úhradou faktúry č. 5109 žalovaný uplatnený nárok uznal, čím bola založená vyvrátiteľná právna domnienka existencie uplatneného nároku, avšak má za to, že žalovaný dôkazné bremeno týkajúce sa vyvrátenia predmetnej skutočnosti neuniesol, pretože vykonané stavebné práce boli žalovaným riadne prevzaté, faktúra č. 5109 bola žalovanému riadne doručená a ním následne založená do účtovníctva, žalovaný ju nikdy nevrátil a až do podania žaloby - čo je viac ako 3 roky od jej vystavenia, túto žiadnym spôsobom nespochybňoval, dokonca došlo zo strany žalovaného k čiastočnému plneniu z nej a taktiež odsúhlaseniu neuhradenej časti v roku 2012. Argument, obsahom ktorého sú čestné vyhlásenia členov predstavenstva žalovaného p. Krajniaka a p. Feika, považuje žalobca za účelový a irelevantný. Žalobca taktiež poukázal na skutočnosť, že oprávnenie p. X., ktorý bol v rozhodnom čase predsedom dozornej rady žalovaného, žalovaný začal spochybňovať až v rámci predmetného sporového konania, pričom menovaný v priebehu realizácie diela vystupoval vo vzťahu k právneho predchodcovi žalobcu ako osoba, ktorá je na takéto konanie oprávnená, preto žalobca má za to, že mu nemôže byť na ujmu, že dotýčnú osobu zisťovací protokol aj sama podpísala. Žalobca nespochybňuje nemožnosť predsedu

dozornej rady spoločnosti oprávnené konať v mene spoločnosti ako štatutárny orgán, nič však podľa jeho názoru nebráni tomu, aby v prípade, ak spoločnosť poverí predsedu dozornej rady (čo podľa žalobcu v konaní sporné nebolo), tento na realizáciu prác dohliadal, resp. bol poverený na ich prevzatie. Žalobca taktiež uviedol, že svoj nárok si uplatňuje titulom záväzkového vzťahu, na základe ktorého pre žalovaného vykonal stavebné práce, za ktoré si následne faktúrou č. 5109 vyúčtoval cenu v nej uvedenú. Pre posúdenie predmetnej sporovej veci má žalobca za to, že znalecký posudok č. 01/2017 je irelevantný, nakoľko znalec pri ohodnotení „naviac prác“ nevychádzal z ceny diela dojednanej medzi sporovými stranami a uviedol, že zmluvná voľnosť strán predsa nie je vo vzťahu k určeniu ceny diela žiadnym právnym predpisom obmedzená. Navyše, došlo žalovaným k uznaniu nároku v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka.

14. Žalobca taktiež namietol nevykonanie ním navrhnutého dôkazu v konaní pred súdom prvej inštancie spočívajúcom v dopyte na Finančné riaditeľstvo SR, nakoľko má za to, že v prípade, ak si žalovaný skutočne uplatnil odpočet DPH z predmetnej faktúry, resp. ako nákladovú položku k dani z príjmov, nie je možné spochybňovať oprávnenosť fakturácie.

15. Záverom žalobca vyslovil, že má za to, že žalobným návrhom uplatnený nárok nie je sporný, keďže žalovaný vykonané stavebné práce riadne prevzal (čo bolo potvrdené v zisťovacom protokole), faktúru č. 5109 má žalovaný zaevidovanú v účtovníctve a nikdy ju nevrátil, t.j. zdaniteľné plnenie mu muselo byť (a bolo) poskytnuté, žalovaný predmetnú faktúru čiastočne uhradil - čím podľa žalobcu došlo k uznaniu záväzku v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka a žalovaný uplatnený nárok v roku 2012 bez akýchkoľvek námietok odsúhlasil (čo možno taktiež považovať za uznanie záväzku v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka). V súlade s uvedeným žalobca žiada, aby odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. napadnutý rozsudok zmenil, žalobe žalobcu vyhovel a priznal mu proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. V prípade, ak odvolací súd napadnutý rozsudok nezmení, žalobca žiada, aby bol tento v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 C.s.p. zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, doručenom súdu dňa 25.01.2019, uviedol, že uzavretie dodatku č. 1 k zmluve o dielo a ani vykonanie prác, fakturovaných na základe uvedeného dodatku, žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, opieral sa len o uznanie záväzku žalovaným. Argument žalobcu o účelovosti a irelevantnosti čestných vyhlásení členov predstavenstva o neexistencii dodatku k zmluve o dielo považuje žalovaný za neopodstatnený a zároveň ako novotu v odvolacom konaní za neprípustný, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie mal žalobca možnosť tento dodatok predložiť (a tým spochybníť pravdivosť predmetných vyhlásení), k čomu však nedošlo. Podľa vyjadrenia žalovaného p. X. ako bývalý predseda dozornej rady žalovaného nikdy nemal oprávnenie na preberanie stavebných prác realizovaných právnym predchodcom žalobcu, nikdy zjavne nevystupoval ani vo vzťahu k žalobcovi (nakoľko žalobca je právnym nástupcom spoločnosti CISS Martin, s.r.o. len na základe postúpenia pohľadávky), a teda žalovaný nemal dôvod predmetnú skutočnosť spochybňovať, keďže pred začatím predmetného sporového konania o nej ani nevedel. Žalovanému rovnako tak nie je nijakým spôsobom zrejmé, ako žalobca dospel k presvedčeniu o nespornosti údajného oprávnenia predsedu dozornej rady vôbec. Žalovaný akcentoval, že žalobca nijakým spôsobom doposiaľ nepreukázal existenciu dodatku č. 1 k zmluve o dielo, ktorý by založil záväzkový vzťah medzi spoločnosťou CISS Martin, s.r.o. a žalovaným, z ktorého by následne vznikla pohľadávka, neskôr postúpená žalobcovi. Žalovaný platné uzavretie uvedeného dodatku popiera od začiatku sporového konania. Žalobcom rozporovaná cena diela, z ktorej by bolo možné vychádzať pri vyhotovení znaleckého posudku, nebola podľa žalovaného dohodnutá, a teda je irelevantná, či (nie) je obmedzená zmluvná voľnosť strán vo vzťahu k určeniu ceny diela. Znalecký posudok mohol vychádzať len zo všeobecnej hodnoty zistených stavebných prác, nakoľko žiadna dohoda o ich cene neexistovala (tak, ako neexistovala ani ich objednávka a ako ani nedošlo k ich riadnemu prevzatiu). Žalovaný poukázal na to, že dodatočné výhrady žalobcu k predmetnému znaleckému posudku považuje v súlade s § 366 C.s.p. za neprípustné, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie nebol zo strany žalobcu záver (a ani spôsob, akým k nemu znalec dospel) spochybnený. Súdom prvej inštancie posudzovaný nárok žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia bol vyhodnotený tak, že už bol zo strany žalovaného uspokojený a preto postúpená pohľadávka reálne neexistuje. Žalovaný záverom uviedol, že vyvrátiteľné domnienky o existencii záväzku v čase jeho uznania v sporovom konaní úspešne vyvrátil a žalobca doposiaľ nepredložil žiadne ďalšie dôkazy spôsobilé preukázať opak. V súlade s uvedenými skutočnosťami tak žalovaný žiada, aby odvolací súd napadnutý

rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. K vyjadreniu žalovaného sa dňa 08.04.2019 vyjadril žalobca, pričom opakovane poukázal na skutočnosť, že žalovaný začal oprávnenie p. X. ako vtedajšieho predsedu dozornej rady žalovaného prevziať vykonané stavebné práce, spochybňovať až v priebehu sporového konania, hoci faktúra č. 5109 bola vystavená a odovzdaná v roku 2009, túto si žalovaný založil do účtovníctva, nikdy ju nerozporoval, došlo k jej čiastočnej úhrade a v roku 2012 dokonca odsúhlasil neuhradený zostatok z nej (ktorý je predmetom sporového konania). Opakovane žalobca poukázal aj na účelovosť čestných vyhlásení vtedajších členov predstavenstva žalovaného p. Krajniaka a p. Feika a taktiež na uznanie záväzku žalovaným v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka (odsúhlasenie zostatku) a § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka (čiastočná úhrada). Žalobca zároveň odkázal na podrobné zdôvodnenie v zmysle svojho odvolania zo dňa 20.12.2018.

18. Dňa 24.04.2019 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného, ktorý opätovne uviedol, že v prípade argumentu žalobcu o spochybňovaní oprávnenia prevzatia vykonaných prác p. X. zo strany žalovaného až v priebehu sporového konania, sa jedná o účelové tvrdenie, pričom zároveň odkázal na vyjadrenia uvedené vo svojom podaní zo dňa 24.01.2019. Žalovaný má naďalej za to, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s uznaním záväzku a následným vyvrátením domnienky jeho existencie v čase uznania, žalobca doposiaľ nepredložil žiadne dôkazy spochybňujúce tieto závery a len opakovane kladie účelové otázky, ktorými sa snaží navodiť dojem ním tvrdeného. Žalovaný od počiatku odmieta existenciu dodatku č. 1 k zmluve o dielo a žalobca jeho existenciu doposiaľ nijakým spôsobom nepreukázal. Je podľa žalovaného absurdné, ak žalobca bezdôvodne spochybňuje žalovaným predložené dôkazy, pričom on sám sa opiera len o čiastkovú úhradu vystavenej faktúry, ku ktorej došlo pofidérnym spôsobom zo strany niekdajšieho predsedu predstavenstva žalovaného, p. Kulhánka.

19. Žalobca vo vyjadrení, doručenom súdu dňa 07.05.2019, v celom rozsahu odkázal na svoje podrobné zdôvodnenie v odvolaní zo dňa 20.12.2018 a vyjadrenie zo dňa 08.04.2019.

20. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec v zmysle dôvodov odvolania žalobcu podľa § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia pojednávania, nakoľko nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie. Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu v súlade s § 219 ods. 3 C.s.p. dňa 31. 1. 2020, teda v zákonnej lehote najmenej päť dní pred vyhlásením rozsudku. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu, oboznámení sa s dôvodmi odvolania žalobcu, s vyjadrením žalovaného k odvolaniu ako aj s ostatnými vyjadreniami sporových strán dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

21. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

22. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP, tiež s odkazom primerane na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09, krajský súd uvádza, že pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a tým je postačujúce len odkázať cez § 219 ods. 2 OSP do 30.6.2016, resp. cez § 387 ods. 2 CSP od 1.7.2016, na odôvodnenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

23. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k podstatným tvrdeniam odvolateľa uvádza odvolací súd nasledovné:

24. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho, kto existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

25. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania neexistencie žalobcovho nároku. Naopak, bol to žalobca, ktorý nepreukázal uzavretie dodatku č. 1 k zmluve o dielo, o ktorý oprel svoj nárok. V konaní taktiež žalobca ani nepredložil samotnú zmluvu o dielo, teda nepreukázal, že Ing. X., vtedajší predseda dozornej rady žalovaného, by bol osobou oprávnenou vystupovať počas realizácie diela vo vzťahu k žalobcovi ako osoba oprávnená na takéto konanie podľa zmluvy o dielo. Zo zákona Ing. X. takéto oprávnenie taktiež nevyplývalo, keďže, tak ako to správne konštatoval v bode 22. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie, osoba, ktorá je štatutárnym orgánom spoločnosti alebo jeho členom, nemôže byť súčasne zákonným zástupcom tejto osoby podľa § 15 Obch. zákonníka.

26. Podľa § 323 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná. Za uznanie nepremľčaného záväzku sa považujú aj právne úkony uvedené v § 407 ods. 2 a 3.

27. Podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.

28. Uvedené ustanovenie spája s čiastočným plnením vznik vyvrátiteľnej domnienky trvania záväzku v dobe jeho uznania. Čiastočné plnenie ale nemusí byť uznaním záväzku vždy. Musí byť poskytnuté za takých okolností, že možno v konkrétnom prípade usudzovať, že jeho poskytnutím dlžník uznáva aj zvyšok záväzku.

29. V danej veci zo skutkových zistení súdu prvej inštancie ohľadom čiastočného plnenia záväzku na základe faktúry č. 5109 nevyplýva, že žalovaný uznal i zvyšok záväzku, ktorý tvorí predmet žaloby. Tak, ako už bolo uvedené, žalobca vo vzťahu k ním tvrdenému záväzku nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by mohol spochybniť dôkazy žalovaného, ktorým vyvrátil existenciu záväzku. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na správnosť záverov súdu prvej inštancie v bodoch 21 až 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

30. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca v konaní nepreukázal samotný právny základ nároku, a to uzavretie tvrdeného dodatku č. 1 k zmluve o dielo, od ktorého odvíja vystavenie faktúry č. 5109, a súd prvej inštancie správne posudzoval uplatnený nárok žalobcu aj ako možné bezdôvodné obohatenie, a správne dospel k záveru, že nárok právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie odplaty za vykonanie prác nad rámec zmluvy o dielo bol už plne uspokojený, čo vyplýva z listinného dôkazu - znaleckého posudku zo dňa 30. 6. 2017, vyhotoveného v rámci konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 7C/55/2014.

31. Odvolací súd nezistil ani namietané pochybenie súdu prvej inštancie, keď nevykonal žalobcom navrhnutý dôkaz - dopyt na Finančné riaditeľstvo SR za účelom zistenia, či si žalovaný uplatnil odpočet DPH z faktúry č. 5109. Tak, ako to správne uviedol súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia rozsudku, takýto dôkaz by bol neúčelný, keďže predmetom konania nie je posúdenie správnosti zúčtovania predmetnou faktúrou, ani posúdenie oprávnenia uplatniť si DPH. Skutočnosť, že žalovaný faktúru č. 5109 žalobcovi nevrátil, nemožno považovať za uznanie záväzku uhradiť zvyšok fakturovanej sumy, keďže domnienku existencie tohto záväzku žalovaný v súdnom konaní úspešne vyvrátil.

32. Vo vzťahu k odvolacej námietke nevykonania všetkých navrhnutých dôkazov odvolací súd uvádza, že v zmysle § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

33. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

34. Posúdenie, ktoré z navrhnutých dôkazov je potrebné vykonať pre rozhodnutie sporu prináleží výlučne súdu, subjektívny postoj strany v spore (napr. o potrebe vykonať ňou navrhnuté dôkazy) je pritom v zásade irelevantný. Tomuto výlučnému právu súdu zodpovedá povinnosť uložená mu v ust. § 220 ods. 2 CSP.

35. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa k veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

36. Súd prvej inštancie si v napadnutom rozsudku povinnosť vyplývajúcu z ust. § 220 ods. 2 CSP splnil a odvolací súd nezistil, že by jeho odôvodnenie nezodpovedalo zákonnej úprave. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré dôkazy vykonal, ktoré nevykonal a prečo, ako vykonané dôkazy zhodnotil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. V tomto smere je dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, ale z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplýva, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované a ako sa premietli do samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie (pozri III. ÚS 119/03. To, že sa odvolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu súdu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporové strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

37. Vzhľadom k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je v celom rozsahu vecne správny a dôvody odvolania sú vzhľadom na zistený skutkový stav a právne posúdenie veci v celom rozsahu právne irelevantné, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

38. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznaných trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Uvedené rozhodnutie je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).